

Hej,

Och tack för att jag får komma hit till Gislaved på 1 maj.

Som konferencieren sa, så arbetar jag som journalist på Proletären.

Mitt bevakningsområde är främst arbetsmarknaden.

Arbetsmarknaden är ett ämne som många tycker är lite krångligt.

Den regleras av massor av lagar, olika kollektivavtal, och sedan snart 25 år tillbaka även av EU. Men på ett sätt är det ganska enkelt. Det är nämligen på arbetsplatserna som vi skapar allt det värde som bygger vårt land. Och det är makten över det värdet som

arbetsmarknadspolitik handlar om: Hur stor andel ska gå till de som skapar värdet – dvs arbetarna – och hur mycket ska hamna i fickorna på aktieägare och banker? Den här kampen om värdet kan man kalla för klasskamp. För den visar på att samhället är uppdelat i klasser: De som lever på att sälja sin arbetskraft – det är vi arbetare och vanliga människor – och de som lever på andras arbete – kapitalisterna.

Men kampen handlar inte bara om värde i form av pengarna man får i lön varje månad, utan också om hur vi har det på våra arbetsplatser. Att färre anställda måste jobba mer och hårdare, det har vi nog alla märkt av. Ja, inte riktigt alla förstås. Samtidigt som de som har ett jobb tvingas jobba hårdare, så finns det andra som inte ens har ett jobb att gå till. Som antingen är arbetslösa eller är sjuka. Kanske till och med har blivit sjuka av jobbet och den ökade stressen där.

Detta är ett av många exempel på att det här systemet är alldeles orimligt. Att de som har ett jobb att gå till måste öka takten och kanske till och med slita ut sig i förtid, medan andra tvingas gå sysslolösa. Det är bara i ett så irrationellt system som kapitalismen som någon kan påstå att det är rationellt.

I och med den ökade automatiseringen och datoriseringen så kan färre anställda producera mer. I ett samhälle som sätter människors behov före pengar, så skulle det innebära att alla kunde ta det lite lugnare på jobbet. Men istället blir några överflödiga och sparkas medan de som är kvar får jobba mer.

Sedan arbetarklassen vann striden om åttatimmarsdagen, för det var en förändring som krävde kamp av de som arbetade, så har

produktiviteten i Sverige blivit tjugo gånger högre. Det betyder att en person idag producerar lika mycket som tjugo personer för hundra år sedan.

Därför är det inte bara en möjlighet utan borde vara en förbannad självklarhet att det är dags att sänka arbetstiden igen. För arbetsmiljön och mot arbetslösheten:

Vi behöver dela på jobben – det är dags för sex timmars arbetsdag med bibehållen lön.

Sextimmarsdagen, eller trettiotimmarsveckan, är en fråga som har starkt stöd inte minst bland de som jobbar inom vård och omsorg. På lokalt plan har fackklubbar och -sektioner också drivit frågan.

Men centralt har vårt största fackförbund, Kommunal, valt att inte driva frågan. De menar att det är viktigare med rätten till heltid. Då kan man fråga sig om förbundsledningen över huvud taget känner någon som arbetar som undersköterska i äldreomsorgen eller hemtjänsten. Det finns jättemånga som av ekonomiska skäl vill jobba heltid, men de orkar helt enkelt inte. En arbetstidsförkortning krävs alltså för att fler ska kunna jobba heltid och få en lön som man kan försörja sig på. Inte minst är det en kvinnofråga. Arbetarklassens kvinnor ska inte behöva vara beroende av sina män för att klara försörjningen.

Men nu är det såhär idag, att den typen av reformer som sex timmars arbetsdag, reformer som förbättrar livet för arbetare och vanligt folk, det är inte frågor som Socialdemokraterna längre driver. En reform idag betyder ofta en försämring, snarare än en förbättring. Tänk till exempel på pensionsreformen, en reform som lett till att vi nu har 328 000 fattigpensionärer i Sverige. Och de blir fler.

Men vad gör då vår socialdemokratiska regering istället? Jo, de har tillsammans med Miljöpartiet och den borgerliga alliansen kommit överens om att höja pensionsåldern! Det är ett förslag som bara kan komma från de som själva har löner på långt över 100 000 kronor i månaden. Folk med fördelaktiga pensionsavtal, som inte behöver

oroa sig för hur de ska klara sig när de går i pension. När många arbetare inte ens orkar jobba till 65, så vill sossarna alltså höja pensionsåldern för att vi ska jobba mer. Fast vi skulle kunna jobba mindre.

En fråga jag tycker man oftare bör ställa sig när man ska komma fram till vad man tycker i en fråga är: Vem tjänar på det?

Ja, vilka är det som är helt beroende av vår arbetsinsats? Och som helst skulle vilja att vi arbetar tills vi stupar? Vilka är det som alltid gnäller över de höga skatterna? Skatter som bland annat går till våra pensioner?

Just det! Det är naturligtvis de rika typerna i Svenskt Näringsliv som tjänar på det. Och det är knappast Svenskt Näringslivs vd, Carola Lemne, som behöver jämföra priserna på maten i affären. Hon har själv en månadslön på en halv miljon kronor.

Nej, mina vänner. Det är pensionerna som ska höjas – inte pensionsåldern.

Vi kommunister kräver dessutom att hela pensionssystemet görs om. Använd pensionspengarna till samhällsnyttig verksamhet, istället för till spekulation på världens börser!

Men det är också en annan kamp som utspelar sig på arbetsmarknaden och i politiken just nu. Det är den om strejkrätten. Arbetsmarknadsministern Ylva Johansson har tillsatt en antistrejktredning som ska komma med förslag på hur man stoppar självständiga fackföreningar att kämpa för bättre villkor. Det är kanske inte läge just här och nu att gå in på vad en antistrejklag skulle innebära, men det skulle allvarligt ändra maktförhållandet på arbetsmarknaden till arbetsköparnas fördel.

För en sak kan man vara säker på, de få stridsåtgärder som Hamnarbetarförbundet i Göteborg genomfört de senaste åren är inte anledningen till att regeringen vill inskränka strejkrätten. På sikt kommer detta drabba även LO:s egna fackförbund.

Som kommunist så tycker jag ju att strejker är bra. Vi behöver fler strejker i Sverige, inte färre. Men även om man tycker att det är ett

jäkla otyg att arbetare strejkar för bättre villkor, så kan man knappast tycka att det strejkas särskilt mycket i det här landet.

Räknat per tusen löntagare, så har Sverige i genomsnitt fem strejkdagar på ett år. Frankrike, som toppar listan, hade 132 strejkdagar per tusen löntagare. Försök förklara för en fransk arbetare att i Sverige, här har vi strejkförbud när vi har tecknat kollektivavtal. De skakar bara på huvudet.

Fem strejkdagar, jämfört med 132. Förstår ni hur bortskämda de svenska arbetsgivarna är?

Men på en del arbetsplatser här i landet så har det faktiskt börjat mullra kring de här två frågorna – strejkrätten och pensionsåldern. Fackklubbar har antagit uttalanden, skrivit på protestlistor och krävt av sina förbundsledningar att ta strid mot försämringarna.

I till exempel Norrköping och Göteborg har arbetare från flera olika branscher och fackförbund gått samman, i demonstrationer och manifestationer mot Ylva Johanssons antistrejktredning.

Och jag tror att det är precis det som krävs för att få saker att hända. Att vanligt folk går ut på gatorna och kräver förändringar.

Där jag bor, i Borås, gick undersköterskorna i äldreomsorgen och hemtjänsten ut och protesterade mot de ständiga försämringarna som drabbar både de anställda och de gamla. Efter en stor demonstration som slutade med att politikerna fick sig en rejäl utskällning av en samling på 200 undersköterskor, så började det rulla huvuden i vård- och äldreförvaltningen. Förvaltningschefen fick sparken, och ett helt led av chefer har plockats bort.

Än så länge vet vi inte om det verkligen kommer ske några märkbara förbättringar, men att det lönar sig att protestera, det blev väldigt väldigt tydligt för Boråsborna.

Men det kom ett efterspel till det hela. Vi i Kommunistiska Partiets Boråsavdelning hjälpte undersköterskorna med några praktiska grejer. Detta fick den moderata lokaltidningen Borås Tidning att gå i taket, och på ledarplats ställa frågan: "Vet Borås hemtjänstpersonal vem de dansar med?" Helt säkert var det en och annan som stannade

hemma på grund av detta. Ledaren publicerades dessutom samma dag som demonstrationen skulle hållas, så det fanns ingen möjlighet att hinna svara.

Men detta visade också hur media ser på vanliga arbetare. Som några hjälplösa stackare som inte själva klarar att sätta ner foten och säga att "nu är det nog!" Vi kommunister framställdes som lömska typer som uppviglade de väna undersköterskorna. Då har man inte fattat nånting.

Människor är trötta och förbannade på att det ständigt är vanligt folk som ska betala nedskärningar och besparingar. Det behöver inga kommunister berätta det för dem.

Men uppenbarligen tyckte politikerna och tjänstemännen i Borås stad att det var obekvämt att vi tog parti för de anställda i kommunen. Det dröjde inte länge förrän vi stämplades som våldsbejakande extremister, med följden att vi inte längre får hyra lokaler av Borås stad. Ansvarig politiker i nämnden är vänsterpartisten Ida Legnemark. Som av en händelse är hon också ordförande i vård- och äldrenämnden, som undersköterskorna riktade sin vrede mot.

Nu låter vi oss inte tystas så lätt, utan vi har ordnat med andra lokaler och håller på att leta efter en egen lokal. Men sättet som Borås stad agerat mot oss visar att de som har makten tycker det är väldigt obekvämt när deras beslut ifrågasätts. Det värsta de vet är självständiga arbetare som inte finner sig i att behandlas hur som helst. Vanligt folk som höjer sina röster är farliga.

Helst av allt, så vill makthavarna att vi ska gå och rösta vart fjärde år, och sen vara tysta tills det är dags för val nästa gång. Det är demokrati för dem.

Vi Kommunister har en annan syn på demokrati. Vi vill att vanligt folk ska säga ifrån och föra ett jäkla liv. Det är politikerna som ska göra som vi vill, inte tvärtom!

Jag ska snart avsluta, men jag vill stanna lite vid det här med demokrati.

En gång vart fjärde år, går vi och röstar på de som vi tycker är det minst dåliga alternativet. Fast det egentligen inte är så stor skillnad på de åtta partierna. Åttaklövern kan vi nog kalla dem. Men sedan vi gick med i EU, så har de här politikerna fått mindre och mindre att säga till om. Beslutsfattandet har flyttat till Bryssel och Strasbourg. Framförallt är det den ekonomiska politiken som flyttat till EU-nivå. Och det är ju den ekonomiska politiken som är grunden för allting – hur vi fördelar det som vi tillsammans skapar.

Sveriges medlemskap i EU innebär lagstadgad högerpolitik och odemokratiskt expertvälde.

Nu är det nästan 25 år sedan svenska folket lurades in i EU. Och istället för arbete och välstånd som vi lovades har vi fått massarbetslöshet och växande klyftor. Därför kämpar Kommunistiska Partiet för att Sverige ska lämna EU. Det är dags för ett Svexit! Och fram till dess vill vi bojkotta vartenda EU-beslut som strider mot svensk lag och svensk folkvilja.

Allt det som jag har pratat om här, regeringens antistrejktutredning, riksdagens förslag på höjd pensionsålder, nedskärningar och annat skit, det går att bekämpa. Men vi kan inte göra det en och en, utan vi måste göra det tillsammans. Den gamla arbetarrörelsen har svikit, och blivit ett högerparti där makten är viktigare än visionen om ett annat samhälle.

Vi Kommunisterna vill vara med och skapa en ny, okorrumpad arbetarrörelse. En arbetarrörelse som sätter som mål att avskaffa det kapitalistiska systemet, och ersätta det med ett samhälle som sätter människors behov framför storföretagens vinster. Som sätter människovärde framför marknadsvärde.

Visst, det är inga små mål vi har. Men jag är övertygad om att det är möjligt. Kapitalismen är ingen naturlag, utan ett system skapat av

människor. Men majoriteten av mänskligheten tjänar inte på kapitalismen. De flesta av oss skulle faktiskt tjäna på socialism. Därför hoppas jag, att ni som kommit hit idag allvarligt funderar på om det inte är dags att organisera sig för en förändring. Ni behövs i det kommunistiska partiet.

För vi behöver inte nöja oss med att rösta vart fjärde år. Tillsammans kan vi göra så mycket mer. En annan, bättre, värld är möjlig. Jag hoppas vi ses i kampen för rättvisa och socialism!